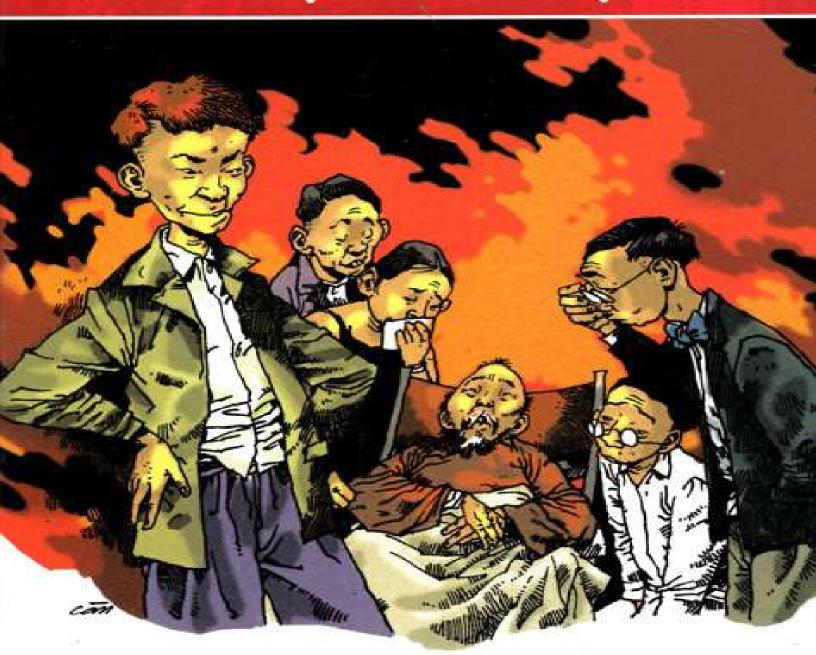
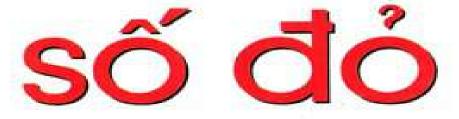
VŨ TRỌNG PHỤNG

vh nhà xuất bản văn học

Tên eBook: Số Đỏ

Tác giả: Vũ Trọng Phụng

Thể loại: Tiểu thuyết, Hài hước, Trào lộng, Văn học Việt nam

Nhà phát hành: Nhã Nam

Nhà Xuất bản: NXB Hội Nhà Văn

Khối lượng: 193.00 gam

Kích thước: 13x19 cm

Ngày phát hành: 2003

Hình thức: Bìa mềm

Số trang: 237

Nguồn: e-thuvien

Ebook miễn phí tại: www.SachMoi.net

Giới thiệu:

Trong Số đỏ, một tiểu thuyết hoạt kê, Vũ Trọng Phụng đả kích cay độc cái xã hội tư sản bịp bợm, đang chạy theo lối sống văn minh rởm, hết sức lố lăng thối nát. Tác phẩm này cũng đả kích phong trào được thực dân khuyến khích như: phong trào Âu hoá, vui vẻ trẻ trung, giải phóng phụ nữ, thể dục thể thao, chấn hưng Phật giáo và khẩu hiệu Bình dân dối gạt của bọn cơ hội đương thời...

Một đóng góp hết sức to lớn của *Vũ Trong Phụng* với tác phẩm này là đã xây dựng được những nhân vật trở thành điển hình về mặt tâm lý xã hội mà đến hôm nay bóng dáng những nhân vật ấy vẫn không mất hẳn, vẫn còn quanh quẩn ở bên cạnh cúng ta, đó là những *Xuân Tóc đỏ*, bà *Phó Đoan*, em *Chã*, ông *TYPN*, cô *Tuyết*, cụ cố *Hồng* biết rồi, khổ lắm, nói mãi...

Mời các bạn đón đọc Số Đỏ của tác giả Vũ Trọng Phụng.

- Chương 1
- Chương 2
- Chương 3
- Chương 4
- Chương 5
- Chương 6
- Chương 7
- Chương 8
- Chương 9
- Chương 10
- Chương 11
- Chương 12
- Chương 13
- Chương 14
- Chương 15
- Chương 16
- Chương 17
- Chương 18
- Chương 19
- Chương 20

Chương 1

SỐ ĐÀO HOA CỦA XUÂN TÓC ĐỎ MINH+VĂN=VĂN MINH LÒNG THƯƠNG NGƯỜI CỦA BÀ PHÓ ĐOAN

Lúc ấy vào độ 3 giờ chiều, một ngày thứ năm.

Trong khu sân quần mà bên ngoài là những hàng ruối kín mít, chỉ có một sân hữu là được hai người Pháp dùng đến. Hai đứa trẻ nhỏ tuổi uể oải đi nhặt những quả bóng để nén cho hai người Tây. Mồ hôi ướt đầm áo, hai người này cũng chơi uể oải như những nhà thể thao bất đắc dĩ khác.

- xanh ca! (1)
- xanh xít! (2)

Những câu hô như vậy chen lẫn những tiếng bồm bộp của những quả ban bị đánh đi, như giữ nhịp cho khúc âm nhạc của mấy vạn con ve sầu.

Ngoài đường ở vệ hè, một người bán nước chanh, ngồi chồm chỗm trên càng xe, đương nói chuyện với một người bạn đồng nghiệp.

- Quái, thứ năm gì mà vắng thế!
- Chốc nữa họ mới lại chứ? Bây giờ mới hơn ba giờ. Từ hôm nay trở đi, họ tập gấp, chắc ngày nào cũng phải luyện chứ chả cứ thứ năm thứ bảy hay chủ nhât...
- Thế à? Sao biết?
- Mê đi! Ba bốn tháng nữa, đức vua ra đây, lại còn gì! Chuyến này sẽ có cúp oai ghê... Các anh các chị gọi là tập mửa mật.

Trên hè, dưới bóng cây gạo, một ông thầy số đã có tuổi ngồi bình tĩnh nhìn cái cháp, nghiên mực, miếng son, ống bút, với mấy lá số tử vi mẫu, thỉnh thoảng lại ngáp một cái như một nhà triết học chân chính. Cách đấy mười bước, Xuân Tóc Đỏ ngồi tri kỷ với một chị hàng mía. Thương mại? Không! Ấy là một cuộc tình duyên, với, hơn nữa - theo lối gọi của những ông làm báo - một cuộc tình duyên của Bình dân (chữ B hoa).

Là vì Xuân Tóc Đỏ cứ sấn sổ đưa tay toan cướp giật ái tình...

- ... Cứ ỡm ờ mãi!
- Xin một ti! Xin một ti tỉ tì ti thôi!
- Khỉ lắm nữa!
- Lẳng lơ thì cũng chẳng mòn...
- Thật đấy. Chính chuyên cũng chẳng sơn son để thờ! Nhưng này! Duyên kia ai đợi mà chờ? Tình kia ai tưởng mà tơ tưởng tình? Hàng đã ế bỏ mẹ ra thế này này, mua chẳng mua giúp lai chỉ được cái bộ ếm...

Xuân Tóc đỏ đứng phăng lên, anh hùng mà nói dỗi:

- Đây không cần!

Chị hàng mía lườm dài một cái, cong cớn:

- Không cần thì cút vào trong ấy có được không?

Xuân Tóc Đỏ lại cười hí hí như ngựa rồi ngồi xuống...

- Nói đùa đấy, chứ đây mà lại chả cần đấy thì đấy cần đếch gì đây? Thôi đi, làm bộ vừa vừa chứ... Bán một xu nào.
- Ú! Ú! Đưa tiền ngay ra đây xem!

Rút ở túi quần sau một cái mù soa, cởi một nút buộc như một cái tai lợn, Xuân Tóc Đỏ đập đồng hào ván xuống thềm gạch xi măng đánh keng một cái rất oanh liêt.

Trong khi chị hàng mía cầm một tấm để róc vỏ thì Xuân lải nhải tự cổ động cho mình:

- Năm hào còn hai đấy! Tối hôm qua mất ba hào. Thết bạn cẩn thận... Hai hào vé đi tuần trong Hý viện rồi lại bát phở tái năm. Chơi thế mới chánh chứ? Công tử bột thì cũng chúa đến thế là cùng... Ấy ăn tiêu rộng như thế mới chết! Đây bảo đấy về đây phải lo thì khỏi ăn chơi, thì đấy mãi chả nghe!

Chị hàng mía làm thinh, Xuân nhồm nhoàm nhai mía, lấy bã ném vào một cái cột đèn. Sau cùng, hắn chùi tay vào quần, đứng lên vươn vai... Chị hàng mía đưa trả hào chín tiền thừa thì hắn khoanh hai tay sau lưng không the liện sach.vn